



MAGYAR MŰSA.

Költ Bétsben 29. Décemberben 1787.

Örvendetes Versek.

Mellyeket azon alkalmatofsággal, midőn méltóságos 's Fő Tisztelendő Szabó András Uf a' Pofonyi Semináriumnak Fő Igazgatója Püspöki névvel meg-tiszteltetett, irá Budai Jofef, ugyan azon Semináriumban 5-dik ezftendő-béli Theológus.

Mig rebeg a' vig hir? mit hozott gyors szárnyain hozzánk?

Im' nagy örömmel jön dombunkra repülni fietvén
Tóllai tsattogván Nagy Urunkat Püspöki névvel

Szüntelenül emliti Szabót; hangzatja hegyünket.
Örvendj Ifju fereg 's vigadozz most Nemzeti szentnyáj

Serdült kifs-papi rend zengd vig napod, ime vigadnak,

Nagy Duna hempelgő örvényei szőke vizekkel,

A' mikor öblekben illy vig hírt hoznak örömmel.

Örvendj! Én az alatt, ámbár mig Pyndus hegyére
Nem léptem, fel-emelt Parnasusi dombra nem értem,

Cccce

Flur-



Hurjait hárfámnak pengetni merészlem azonban
 Még-is, 's Versemet *Te* tiszteletedre botsatni
András! másod Atyám ki valál! reménlem előtted
 Lesz betse munkámnak: tudván hogy szint az E-
 geknek

Ö nagy Uránál-is kedves noha kiseded ajándék
 Az legyen-is, tsak tiszta kebelből jöjjön elejbe.
 Jersze tehát *Műsám!* ihlesd bölts *Tzintie* nyelvem!
 Lantos *Apolló* jöj, *Helikon* szent Szüzei jertek,
 Hozzatok olly nectárt *Pegazus* bőv korme' helyéből,
 Melly gyengitse szavam, 's böltsen ma vezefese-
 tek imé;

Mert ma derült Egeken az nap, melly érdemes arra,
 Finom-arany betüvel, gyémánttal 's drága kövekkel
 Hogy melsük sugáras 's még ép tzedrus-fa hajára.

Im' ma derült az nap *Nagy Pásztorom* érdeme díjját
 Melly meg-adá, mikor öt olly méltó karba vezette
 Mellytől már egyenes léptső megy Páspöki fényre.
 Sött már vifeled-is a' szent Fő Pásztori tzmert.

Fő méltóságod tsak majd nem öledbe vagyön már
 Fényes ditsőség bizony az mellyet Fejedelmünk

Böv keze máji napon kegyesen most ime *Reád* tett;
 Mind azonáltal nem völt ez tsak pusztá kegyelme

Nagy Fejedelmünknek; mert völt bőv érdemed arra.
Méltóságos Urunk! Nagyságos Mentori bölts ész

Szint mint a' nyári nap ragyogó tűz gyöngyei égnék:
 Ugy tündökle körül fejedén, szent 's gyengé szeñdség

Intizé szavadat mindenben. Vette 's követte
 Vig Kedvel mindig szép 's bölts végzéfeid' a' nyáj.

Nem vala nyájad közt tzivongás vagy peres élet,
 Nagy böltseséséged szint el törlette bajunkat.

Szóval: finom üdöt szerzél mi szent feregűnknek
 Mint ada hajdon bölts *Sáturnus* Látziümiknak.



Örvendj Ifju Sereg 's vigadozz most Nemzeti szent
nyáj;

Mert el-vette *Urad* laurus Keszorúja divatját.

Élj *Nagy Urunk*, szamos tavaszid még fóllyanak
épen

Ély! Edgyedül már most tsak azért esdeklem előtted,
Hogy zárjál kegyes és méltó hiv szűz Kebeledbe.

Im' az alatt Egeket farasztani életedért én

Nem szűnek, 's forsom te kegyelmed ölébe ajánlom.

*A Györi P. T. Sz. Nagy István Ur Lakadalmára
iratott H * * - A * * Ur-által.*

Meg-veti szállását (a.) *Hekate*, nem akarja lakását,

Es Pataháza felől, költöze Györbe belől.

Rába' le-mentének, és a' Duna szöke vizének

Ölve folyási körül Gyöny szeme Györnek örül.

Ceres sem bánnya, hogy ez a' kire szálla Leányja,

Most *Veje Pluto* helyett (b.) angyalok' edgyike lett.

Venus sem fázik, mert *Buza* se, bor se hibázik (c.)

Bachus tsapja tsorog (d.) *Ceres*' malma forog.

Arion (e.) is Bétsben, a' *Khironi* ész epedésben

Ezt a' drága napot áldani lantra kapott.

C c c c c 2

Del-

a.) *Hekate*, a' Céres Leányja volt, Céres pedig volt a' gabonának, buzának, és így a' Buzafoknak-is Isten Asszonya.

b.) Hekatét, ki Prozerpinának-is neveztetett, és Venus után második szép volt, Pluto ragadra-el feleségül.

c.) Régi Deák példa beszéd: *sine Cerere & Bacho friget Venus.* ezt a' Magyar parasztok rutul tezik-ki magyarul; azért én tsak *ad vim vocis fordítottam: Venus sem fázik.*

d.) *Bachus* a' Bornak és így a' Hegy-allyának-is Istené volt.

e.) *Arion*, András Samuel, a' ki Bétsből idvezli ezen házasságot,



Delfine hátára lantot köt (f.) ereszti Dunára,
 'S szívét zárva belé, Györnek evez, le-felé. —
 Mely gyönyörű reggel! mikor ennyi szerentse Sereggel
 Erkeze, 's öszve vagyon gyűlve szerentsi Nagyon':
Himen-is áll készen, 's mely ízép est hajnala lészzen,
 Majd ha *Luczina* elé érkezik estve felé.
Ródufi tseppekkel tsepeg udvara tályja 's ezekkel
 Képez nap-keletet éjjel-is a' szeretet.
 Sziveket el-rejtik edgymás' szivébe, felejtik
 Hogy más háza' fala, 's két külön árva vala,
 Légyen-is edgymáfsal edgyezve, hites fogadáfsal,
 E' *Kegyes* indulatos szivetek, álhatatos,
 Légyen ez így végben ment szándék kedves az égben,
 Kedves ez innepelés 's kedves ez öszve kelés.

A. S. Pataki *Musáknak* akkori panaszok *Vulkánus*
 ellen, mikor edgy hét alatt kétszer akarta fel-
 perselni a' Várost.

Már minden el-hagyja szabott réguláját,
Pán az égbe hajtja legelni tsordáját,
 Már *Titzius* fogja rágni a' Sas máját,
 Ha *Patakon* szórja *Vulcánus* tsóváját.
 Mert nagyobb közü van a' Télnek a' nyárhoz,
Pánnak a' mennyei tfillagos Oltárhoz,
Titziusnak az öt mártzongó madárhoz,
 Mint *Vulkánusnak* a' Minervai Várhoz.
 Még is e' Vasgyúró Isten szabadjába
 Gyújt, ront köztünk mint a' maga Országába,

Nints

f.) *Ariont* a' tengeri tolvajok körül vévén edgy *Delfin* hátára
 ugrott a' mely a' szárazra ki-vitte, de most *Delfinje* hátára
 ssak a' lantját tette fel, maga otthoa maradt.



Nints fenki ki-vetne zabolát szájába,
Ezt nem főzheti meg a' Mufa magába,
Nem mult-el azolta még edgy egész hét-is,
Hogy láttuk *Vulkánust*, tüzelő mérgét-is,
Fel-perfelte volna a' várt, 's környékét-is,
(1) Ha le-nem tsepüzte volna maga *Thétis*.
'S Ujra tegnap előtt hogy le-nyargalának
Fébus Paripái hogy éjt formálnának,
Égő ufköt vet edgy szalmás Palotának
Nem kavés bajára Uri szomszédjának: (2)
Oh nyomorált Isten! o sánta *Vulkáne*!
Hát már istenséged velünk tsak így báné?
Még *Minervának*-is kárt tenni kíváné?
Lenne olly palotád mint vólt a' *Hámáné*.
Tudd-meg, hogy e' Város nem *Lemnus* szigete,
A' hól hól gyujtogató neved tiszteltete,
Kutya a' lármásnak itt a' betsulete,
Jutalma görtsös bot, bárd, villa, penete,
Jobb hát ha alkura lépsz a' mig kínálunk,
Mert ha több leg kisebb lármát ütöl nálunk,
Üldözünk átkozunk valahol találunk,
Mind addig mig rajtad méltó bozfszút álunk,

A' következő *Vers*eket írta *Szepefssy Sigmund Pataki*
Poéta. A' *Háládatlan emberről*;

A' ki háládatlan szívet hord mellyében,
Terhefebb tere az a' föld kerekében,
Mint maga a' nehéz Föld a' tengelyében,
Az Háládatlannak ugy nézz a' szemébe;

Mert

(1.) A' Vár alatt a' Bodrok partján esett az első tűz.

(2.) A' ki fetét éjjel maga szaggatta ki az égi 'fupokat, nem férelem nélkül.



Mert minden valami ült a' Föld hátára,
 Hasznót hajt az azon lakozók számára,
 Az egész Földnek van díszére 's javára
 A' mi néki lenni látszik-is kárára,
 De a' kinek hideg másokhoz a' vére,
 Ki a' jó-téteményt nem veszi szívére,
 Hanem azt botsátja a' Lethe Vizére,
 A' Földnek az ilyen vagy on csak terhére.
 Kerlek óltalmazd meg ettől mindenedet,
 Ne hányd a' tengerbe hasztalam kintsedet,
 Mert el-felejti még ma szivekségedet,
 Ezzel hálálja meg jó-téteményedet.
 Somfa vólt, vagy kemény köszikla szülője,
 A' mi fel-nevelte vad tigris emlője,
 Külömben nem vólna annak gyülőlöje
 Ki ő vele sok jót tett 's vólt szeretője.
 Sőt még kegyetlenebb fokkal ezeknél-is
 Keményebb az igen kemény köveknél-is,
 Fenébb az igen vad tigris kölykeknél-is,
 Roszszabb tejet szopott ennek tejénél-is.
 Mert a' kemény követ a' víz meg lágyítja,
 A' Tigrist az embet kezéhez tanítja,
 De a' háládatlan szív azt károsítja,
 Ki jó-téteményt rajta szaporítja.

*Ovidiusnak edgynéhány Gnómai Magyar versekbe
 foglalva ugyan azon Nemes ifjú Szepefsy Sig-
 mond által.*

*Carmina laetum-sunt opus & pacem mentis habere
 volunt.*

A' jó Versek vidám elmétől származnak,
 Nem ir Verset kinél a' bajok hármaznak.

Car-



Carmina secessum scribentis & otia quaerunt.

Annak a' ki akar jó Verset dolgozni,
Szükséges magános helybe gondolkozni.

Carminibus metus omnis abest.

Ugy jut az embernek jó Vers az eszébe,
Ha nem nyúl szív lakik rettegő mellébe.

*Terretur minimo pennae stridere Columba, Ungvibus
accipiter saucia facta tuis &c.*

A' melly galambotska volt a' Sas körmébe,
Egy toll zördüléstől meg rezzen szívébe.

Nem megy az a' bárány mefzse ki aklából,
A' mellyet ki-vettek a' Farkas szájából.

*Dum petit infirmis nimium sublimia pennis Icarus,
Icarias nomine fecit aquas.*

A' midőn Ikárus igen fent repüle,
A' rólla nevezett tengerbe merüle.

*Ut fulvum spectatur in ignibus aurum,
Tempore sic duro est inspicienda fides.*

A' finn aranynak a' tűz a próbája,
Az inség az igaz barátok rostája.

*Dum juvat & vultu ridet fortuna sereno,
Indelibatas cuncta sequuntur opes &c.*

A' míg a' Szerentse segít, 's reád nevet
Addig minden tsapja te-néked a' levét.

De mihelyt te-rölled másfelé kezd térni,
Senki sem fog reád azonnal esmérni.

Míg boldogságod tart sok barátod lézzen,
Magad maradj ha az inség körül vészzen.

*Horrea formicae tendunt ad inania nunquam,
Nullus adamissus ibit amicus opes.*

Nem fiet a' hangya az üres szalmára,
Nem megy edgy barát-is az üres kenyhára.

A Bétsi

